Contributed by SAP
woensdag, 23 maart 2011 - Last Updated woensdag, 23 maart 2011

Het voorbeeld van de Tunesische en Egyptische revoluties volgend, is de Libische bevolking op 17 februari spontaan in opstand gekomen tegen de dictatuur van Kadhafi. De bloedige repressie waarmee het regime de revolte onmiddellijk heeft proberen neerslaan, heeft deze gedwongen zich om te vormen tot een gewapende opstand die aanvankelijk de overwinning behaalde in een groot deel van het land. Maar de tiran is er in geslaagd zijn troepen te hergroeperen en herop te bouwen, en zo het verloren terrein terug te winnen op volksmilities die weliswaar redelijk effectief zijn in de steden, maar totaal niet in staat zijn om op open terrein weerstand te bieden tegen artillerievuur en luchtaanvallen.

In naam van de “bescherming van de burgers” heeft de resolutie van de Veiligheidsraad van de VN die een “no fly-zone” oplegt boven Libië, een gewelddadig luchtoffensief tegen het land uitgelokt door een reeks imperialistische grootmachten. Deze agressie komt van dezelfden die nog steeds ongewapende burgers bombarderen in Afghanistan en Pakistan, die jarenlang wapens hebben geleverd aan Kadhafi, en hem wekenlang zijn strijdkrachten hebben laten heropbouwen. Zo werd een oog dichtgeknepen voor de militaire steun die Algerije en Syrië afgelopen weken aan het regime gaven. De opstandelingen, die niet beschikken over zware wapens die dezelfde imperialistische machten hen weigerden te geven, worden belegerd in hun laatste bolwerken. Met de rug tegen de muur heeft een deel van hun vertegenwoordigers openlijk opgeroepen tot luchtsteun om een slachtpartij af te wenden. Tegelijk werd elke aanwezigheid van buitenlandse troepen op de grond uitdukkelijk verworpen. Net het soort situatie waarop de imperialistische machten in al hun cynisme hoopten om hun interventie te rechtvaardigen.

“Een oorlog om olie”, zeggen sommigen. Dit is een beetje kort door de bocht... Veel meer dan het onder controle krijgen van de Libische gas- en aardolievoorraden (die slechts 3% van de wereldproductie vertegenwoordigen), is het de wil om het revolutionaire proces in de Arabische wereld onder controle te krijgen en te stoppen, die een deel van de imperialistische machten er toe aanzet vandaag militair tussen te komen in Libië. Het is duidelijk dat het imperialisme gedestabiliseerd werd door de aan de gang zijnde volksbewegingen en door de val van Ben Ali en Moebarak. Het huidige militaire offensief in Libië is dan ook in de eerste plaats bedoeld om opnieuw het initiatief in hand te nemen in de regio, om het revolutionaire proces te controleren en een halt toe te roepen. Een revolutionair proces dat nog onvolledig is, maar nu al de geopolitieke orde overhoop gooit in een voor de controle van de voor de kapitalistische economie hoogstnoodzakelijke energiebronnen vitale regio.

Onder het hypocriete voorwendsel van het “ondersteunen van de opstand van het Libische volk” tegen dictator Kadhafi, proberen de imperialisten ons ook te laten vergeten dat ze tot zeer kort geleden nog zijn bondgenoten waren, net zoals ze Ben Ali en Moebarak ondersteunden tot vlak voor hun val. Ze proberen ook de aandacht af te leiden van de volksopstanden tegen de dictatoriale

regimes in Bahrein en Jemen, die vandaag ongestraft en in totale onverschilligheid in bloed worden gesmoord. De val van deze “bevriende” dictaturen riskeert immers Saoedi-Arabië te destabiliseren, een echt sleutelland voor het systeem van imperialistische overheersing en de controle over de energiebronnen van de regio.

Ander belangrijk voordeel: de imperialistische interventie in Libië zorgt voor diepe verdeeldheid binnen de linkerzijde, overal in de wereld, en lokt een demobiliserende verwarring uit. Zeker, de situatie is dramatisch en complex, en het lijkt op het eerste zicht moeilijk om zich te oriënteren. Kadhafi heeft er immers mee gedreigd om de opstandelingen “huis per huis” op te jagen en te vernietigen, en hun laatste bolwerken in te nemen “op dezelfde manier dat Franco Madrid is binnengevallen”, in zijn eigen woorden. Deze dreigementen worden ruimschoots in de praktijk gebracht in de steden die door zijn soldateska werden heroverd. Helaas steunen een aantal linkse krachten, geconfronteerd met de slachtpartijen van de Libische dictator op zijn in opstand gekomen volk, en geconfronteerd met de onmacht, of eerder de onwil, van de internationale arbeidersbeweging om effectief en efficiënt dit volk te helpen, expliciet of “kritisch” de imperialistische militaire tussenkomst.

De SAP is van oordeel dat elke, zelfs “kritische”, steun aan deze interventie nochtans een tragische vergissing is. Buiten het feit dat het erg naïef is om te geloven, of te laten geloven, dat het Amerikaanse, Franse of Engelse imperialisme vandaag in Libië tussenkomt ter verdediging van de mensenrechten en de democratie - daarvoor is hun politiek van twee maten, twee gewichten elders in de wereld te flagrant, te evident – dient hun actie ook op geen enkele manier “objectief” de belangen van de Libische revolutie. Ze is er integendeel op gericht om haar in de pas te doen lopen, haar te onderwerpen aan hun wil en hun belangen. Een VS-generaal stelde duidelijk dat het objectief van de luchtaanvallen geenszins is van bij te dragen tot de overwinning van de opstandelingen: “Onze missie is niet van de oppositiekrachten te ondersteunen wanneer deze overgaan tot offensieve operaties”.

We mogen ook niet toegeven, onder druk van de gebeurtenissen en de hoogdringendheid, aan de illusie dat de luchtaanvallen de repressie tegen de bevolking zullen stoppen. Ook al is de huidige situatie in Libië anders, dan nog bewijzen de voorbeelden van Kosovo en Irak dat geen enkele “no fly-zone” ooit een tiran heeft verhinderd een bloedige repressiegolf te ontketenen, of het nu die van de Servische leider Milosevic tegen de Kosovaren was, of die van Saddam Hoessein tegen de Shiieten en Koerden. Hoe kunnen we ook maar een moment geloven dat bombardementen van op 3000 meter hoogte dienen “om burgers te beschermen” tegen de schoten van de scherpschutters van Kadhafi?

Niet alleen zullen de luchtaanvallen niet in staat zijn om de repressie en de bloedbaden stop te zetten, maar ze gaan er integendeel nog andere uitlokken en het aantal onschuldige slachtofferss nog verder de hoogte injagen. Hoeveel “vergissingen”, hoeveel “collateral damage” zal er nodig zijn vooraleer bepaalde mensen, gisteren nog pacifisten , maar vandaag in pro-imperialistische oorlogsfanaten veranderd, eindelijk de ogen openen? De “propere”, “chirurgische” oorlog is een mythe. “Humanitaire oorlogen” gevoerd door het imperialisme bestaan niet.

De verklaringen van Belgisch minister van Defensie De Crem (CD&V) hebben het voordeel van de duidelijkheid. Volgens Crembo gaat het hier wel degelijk om een “offensieve oorlogsoperatie”, die “van lange duur zal zijn” en waarin “we helaas ook niet kunnen uitsluiten dat er vele slachtoffers zullen vallen”. Hij licht ook een tipje van de sluier op wanneer hij stelt dat “een aanwezigheid ook na de operatie noodzakelijk zal zijn om te verhinderen dat deze tevergeefs was”. De imperialistische machten zijn niet van plan zich te beperken tot louter luchtoperaties.

Bepaalde organisaties of stromingen die zich daarentegen, en terecht, verzetten tegen de militaire agressie, zwijgen dan weer op schandalige wijze over de misdaden van en de verantwoordelijkheid van het regime van Kadhafi voor de huidige situatie, zelfs door absurde complot-theorieën te verspreiden die de revolutionaire opstand tegen het regime deligitimiseren. Sommigen gaan zelfs zo

ver de despoot als een “anti-imperialist” voor te stellen. Deze simplistische keuze tussen de pest Kadhafi en de imperialistische cholera moet verworpen worden. Degenen die samenzweringstheorieën verspreiden als zouden de revolutionaire bewegingen in de Arabische wereld gestuurd worden vanuit Washington of Tel Aviv mogen tevreden zijn over hun ondermijningswerk van een van de grootste democratische en sociale bewegingen die ooit in de Arabische wereld plaats vonden. Een proces van permanente revolutie dat een onmiddellijk gevolg is van de kapitalistische crisis en dat er toe geleid heeft dat al verschillende dictators, vrienden van het Westen en Israël, moesten ophoepelen.

Rond al deze zaken dragen de progressieve krachten en de arbeidersbeweging wereldwijd een enorme verantwoordelijkheid, door hun passiviteit, hun verwarring of de ambiguïteit die ze tot op heden tentoon spreidden. Indien er vandaag in Europa en de rest van de wereld een massale en vastberaden solidariteitsbeweging met het revolutionaire proces in de Arabische wereld, en met de Libische revolutie in het bijzonder, zou bestaan, dan was Kadhafi al lang het zelfde lot beschoren als Ben Ali en Moebarak. Dan was er vandaag geen enkele “democratische” rechtvaardiging voor de imperialistische militaire interventie.

De SAP roept op om een zo breed mogelijke beweging op te bouwen om op straat de bombardementen op Libïe te verwerpen. Om opnieuw de revolutionaire processen in de Arabische wereld onder de schijnwerpers te krijgen en ons te verzetten tegen de bloedige repressie waar ze mee af te rekenen krijgen, moeten we onze regeringen zo snel mogelijk dwingen de bombardementen op Libië stop te zetten.

De imperialistische machten zijn zelf verdeeld. De eerste onenigheid binnen de oorlogscoalitie, evenals de kritieken op en veroordelingen van de aanval door de Duitse, Russische, Chinese, Indische, Brasiliaanse,... regeringen en door de Arabische Liga (allemaal landen die op hypocriete wijze groen licht hebben gegeven voor de interventie, of ze hebben laten begaan), halen de legitimiteit van een militaire operatie onderuit die niet werd beslist door een Algemene Vergadering van de VN, maar enkel door de VN-Veiligheidsraad, met haar 15 permanente leden geenszins representatief voor de volkeren in de wereld.

Eens te meer de meest elementaire democratische regels met de voeten tredend is de Belgische regering, net als alle traditionele partijen, groenen en sociaaldemocraten incluis, strak in de houding gaan staan voor Parijs, Londen en Washington. Het is ontoelaatbaar dat een regering van “lopende zaken” beslist het leger te laten deelnemen aan wat neerkomt op een onvervalste agressie-oorlog. Oorlog is geen “lopende zaak”!

We moeten daarentegen van onze regeringen een effectief en totaal embargo eisen op de wapenverkoop aan Kadhafi, van waar de wapens ook komen, en op de uitvoer van Libische petroleum, tot een legitieme en democratische regering de macht overneemt. Onze totale solidariteit gaat uit naar het Libische volk, dat de middelen moet krijgen om zich te verdedigen, en dus de wapens moet kunnen krijgen die het nodig heeft om de dictator te verjagen en vrijheid en democratische rechten af te dwingen. Het is het Libische volk zelf dat zo haar land kan bevrijden, zonder zwaar in de schuld te staan bij de vroegere beschermheren van de tiran.

Naast de omverwerping van de dictatuur, zijn de onmiddellijke taken van de Libische revolutie dezelfde als in Tunesië en Egypte: het revolutionaire proces zover mogelijk vooruit stuwen, de democratische en onafhankelijke zelforganisatie van de werkende klasse stimuleren, het politieke en repressieve apparaat van het oude regime ontmantelen en vervangen door organen van volksmacht, een grondwetgevende vergadering (constituante) eisen, elke imperialistische inmenging afwijzen, de goederen van de corrupte elites in beslag nemen en de rijkdommen van het land nationaliseren om ze op sociaal rechtvaardige wijze te kunnen herverdelen.

De SAP is van oordeel dat we in de eerste plaats moeten vertrekken van de belangen van de Libische revolutie. Een revolutie die zelf integraal deel uitmaakt van het revolutonair proces dat

sinds twee maand de ganse Arabische wereld, van de Maghreb tot het Midden-Oosten, doorheen schudt. Momenteel is het de contra-revolutie die haar kop opsteekt van Libië tot Bahrein, zowel onder het mom van het “anti-imperialisme” van Kadhafi als onder het mom van het “verdedigen van de democratie” van Sarkozy en Obama. Het is dit contra-revolutionaire proces dat we moeten ontmaskeren en bestrijden, door onvoorwaardelijk de revoluties in de Arabische wereld te ondersteunen en concrete hulp te bieden aan de linkse en revolutionair-socialistische krachten en de onafhankelijke vakbonden in deze landen.

- Stop de imperialistische bombardementen op Libië!
- Geen Belgische deelname aan de imperialistische agressie!
- Weg met de dictatuur van Kadhafi! Wapens voor de Libische opstand!
- Saoedische troepen en Zesde Vloot van de VS uit Bahrein!
- Steun aan de revoluties in Noord-Afrika en het Midden-Oosten!

21 maart 2011

SAP (Socialistische Arbeiderspartij) – Belgische afdeling van de IVe Internationale – www.sap-rood.be – info@sap-rood.be